

Malost a bohobojnost.

(Úvaha)

Jak velmi výstižný a usměrňující je pojem "bohobojnost" a "malost", o kterých se pan Fritz zmiňuje ve svém pojednání o pokoře. Krásné výrazy a zároveň podnět k hlubšímu procítění. Určitě stojí za snahu je živě uchopovat v jejich proměnách.

Slovo „malost“ evokuje v člověku něco jako ušlápnutost, nevýznamnost, méněcennost, snad i nízkost a také něco, čeho je snad málo. Je podnětné, nahlédnout i na jistou podobnost k slovu „malost“ příkladně v latině. „Malum“ coby jablko a „malus“ jako výraz pro zlo. V této souvislosti přichází člověku na um biblické jablko, jež Eva podala Adamovi ... a „byl na světě hřích“. Také tzv. „jablko sváru“ v souvislosti s Trojskou válkou. Je však naprosto jasné, že jablko, jako svěží dar bytostného působení přírodních bytostí, nemůže mít nic společného ani s hřichem, ani se svárem. Jde o podobenství „jablka“, plodu to lidského úsilí. A protože lidské rozhodování a úsilí za mnohé věky vyprodukovalo, ne-li úplně tak alespoň převážně, zlo, je zde jasně mluveno o plodech, produktech činů nás lidí. O plodech, oddělených od „plodnosti“ Stvoření. To však zajisté neznamená, že náprava není možná.

A tak, „malost“, plod lidského úsilí, má svou posloupnost a „rozměry“. Od "malosti" již je zatížen a v nízkosti poután dnešní pozemský člověk, přes "malost" v níž niterno procítá a vyjadřuje se ve "vím, že nic nevím", při uvědomění si nezměrné ohromnosti světů a dokonalosti jejich řádu. Až konečně, po dlouhém silícím putování, téměř osvobozený lidský duch, již zářící plamen před branami ráje, prožije svou "malost" v ohromujícím doteku Světla Ráje a v posledním uvolňujícím vzlyku přijímá ruce, jež jej slavnostně doprovázejí do světla jeho věčného domova. Je dokonáno, což je souvztažné se - stojíme ve Světle....

Nu, a co by mohl probouzet v lidském nitru výraz „bohobojnost“?

V prvních stupních vědomého vývoje niterna je "bohobojnost" vyjádřena dětskostí a pudem sebezáchovy. Tedy určitá volnost svobodné vůle je obrušována a pužena tlakem pozdějšího stvoření. Bytosti přírody mají pud sebezáchovy, ale neznají strach, a když již "nevidí" cestu z kritické situace - bojují do posledního dechu, anebo se prostě v ochraně odevzdají osudu. Zřejmě to tak bylo dlouhý čas i u prvotních lidí inkarnovaných na Zemi.

Pak se žel člověk začal převážně spoléhat na svůj pozemský rozum a převahu vlastního umu. Tím více se ale omezil bytostný pud sebezáchovy a s tím se vzdálila i pomoc ochrany vědomí při prožívání kritických situací. Člověk se začal mnohem více spoléhat na své dovednosti, výtvarnosti a představy, než na skutečné a potřebné pomoci dobrodějných bytostí. Prožíval častěji nejistotu a začal mít (vybudoval si) strach, což je totéž, co spoutaná moc vyzařování nitra (chrámu ducha), spoutaná a tísněná pozemskou vůlí rozumu a chtivosti.

ST (pozemská pouta) RA (duchovní záření), CH (chrám ducha). Výsledek ST_RA_CHu jsou necitelnost, nejistota, agresivita.

Náprava tohoto stavu spočívá, opět, v "bohobojnosti", v tom, že rozumový člověk se musí začít obávat, nejde-li to jinak. Bát se Boha v jeho zákonech. Bojí se Boha, jeho "trestu" a průvodní nouze, dokud opět niterně neprocítne. Prostě, hřích proti Duchu Svatému nemůže být jen tak odpuštěn, nýbrž přiměřeně a správně odčiněn. První přikázání jasně ukazuje "směr" i riziko nebezpečí při oddělení.

Žel necitové, kteří měli (a i dnes mají) pozemskou moc, chtěli připoutat a vysávat mnohé mdlé a spoutané duchy. Strachem z "jejich Boha" a výhrůžkami "Jeho trestáním". Ke svému chtivému vlivu si udělali z "bohabojnosti" nástroj nátlaku a ohlupování. Oním - "boj se Boha". Až se stalo, že živá moc duchovna se z lidí této Země "vytratila" a tím zavládla "bezbožnost". Tedy člověk "už" prý Boha nepotřebuje, anebo Jej považuje "jen" za služebnou bytost ve smyslu učení církvi a náboženských sdružení. Ví vše lépe. Což naprosto zřetelně dnešní lidstvo dává Výšinám najevo. A asi ve všem. To je příkladně ten boj proti chudobě, proti teroristům a jinověrcům, proti nemocem a léčitelům, proti plevelům, proti globálnímu oteplování, proti nedemokratickému smýšlení, proti vládám a proti tisícům dalších. Prostě boj proti všemu... kdy hnací silou tohoto "proti" je strach a nejistota v mnoha formách.

Kdo by vlastně dnes opravdu bojoval „pro“ či "za" smysl života, za krásu, za moudrou velkorysost, šlechtnost a věcnou důslednost...?

Avšak vývoj stvoření pokračuje a jak víme, meč Soudce se již ostře dotknul pozdějšího stvoření. K zúčtování. Kdy i výraz "bohabojnost" se stal posledním mementem před strádáním, duchovní smrtí a zároveň mohutným, břitkým podnětem k poslednímu vybojování si duchovního znovuzrození. Vybojování a znovuvybudování chrámu ducha, coby oltáře skutečnému živému Bohu. Boj tak o místo pro Boha ve vlastním srdci - boj za Boha... „boha boj nost". K přivnutí se ke Světlu, skutečné vládě jasu ducha a smyslu jeho bytí.

Tento boj, my nositelé slibu, mnohdy opomíjíme, což ale dává možnost tomu temnému v nás i kolem nás. K častému a bolestnému zraňování. Možná proto stojí za zmínku, přátelé, připomenout si slova dvou učedníků. Pana J. Kováře – „Boj otcem všeho“ a paní Z. Schwartzkopff _ „Bojuj, člověče“.

V Komni 13. 3. 2021